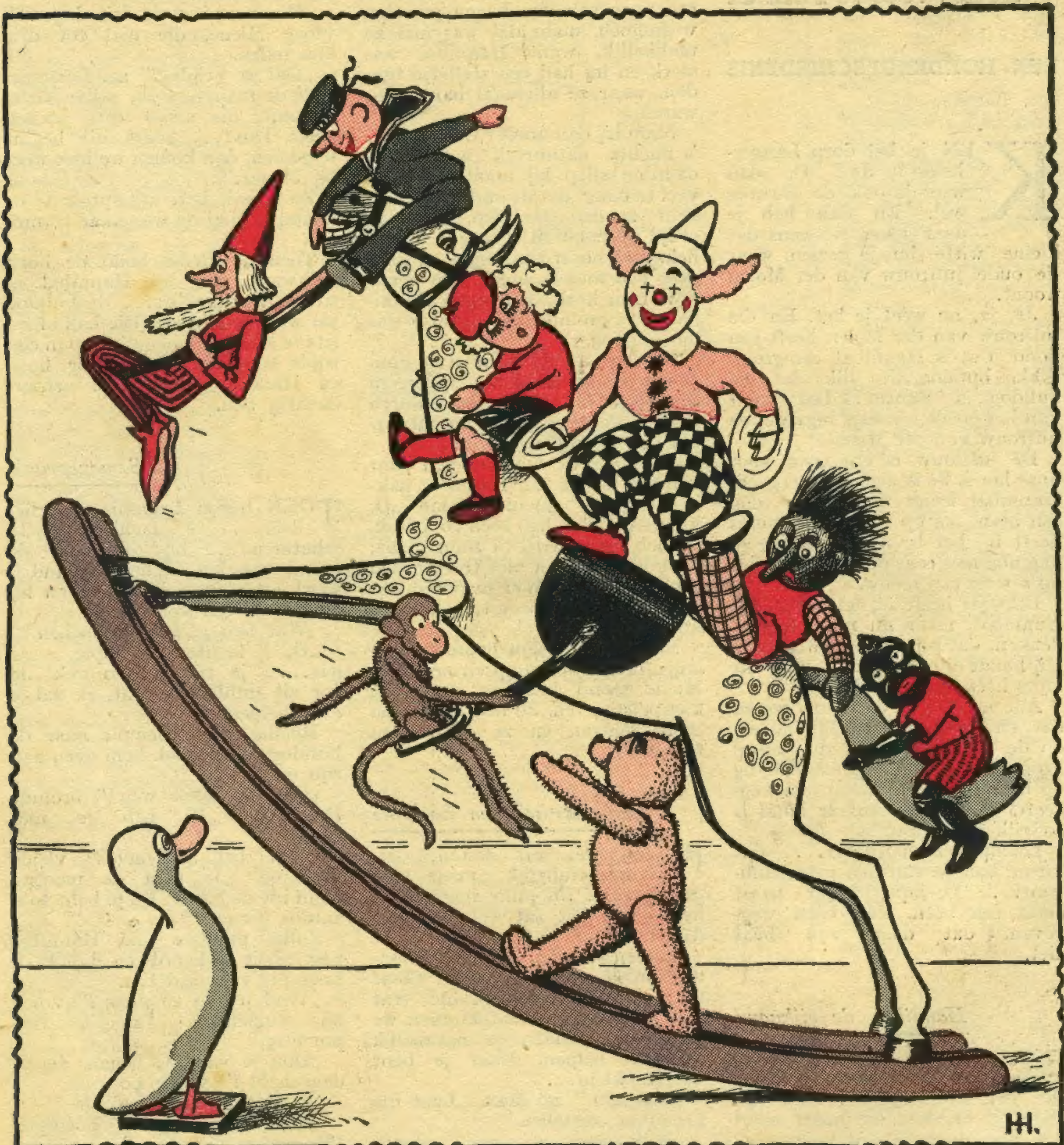
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 21 JANUARI 1937

HET JARIGE HOBBELPAARD FUIFT ZIJN MAKKERS OP EEN RITJE

LOEMPIE, DE SLIMME HOND

Hoe hij aan een kluif wist te komen

Hij was zijn makkers en Hannibal, de rijke hond, veel te slim af

EEN HONDENGESCHIEDENIS

KEN je het dorp Langerheide? Ja? O, dan weet je ook de Bosweg wel. En dan heb je daar zeker wel eens dat kleine witte huisje gezien, waar de oude juffrouw van der Molen woont.

Ja, ja, nu weet je het. En die juffrouw van der Molen heeft een hond. Dat is Hannibal, een grote, dikke bulldog. En dik dat die bulldog is. Enorm!! Dat komt van het goede leventje bij de oude juffrouw van der Molen.

De juffrouw is erg goed voor haar hond. Ze is eigenlijk te goed. Hannibal krijgt bijna elke dag een been, om op te kluiven. Soms heeft hij het been van de vorige dag nog niet eens op, en dan krijgt hij alweer een nieuw.

Dikwijls heeft hij iets over, die Hannibal, maar nu moet je niet denken, dat hij ooit iets weggeeft. Hij houdt alles voor zichzelf, want hij is hèèl gierig.

Alle honden in de buurt weten dat en ze zijn allemaal jaloers op de rijke Hannibal, die zoveel krijgt. En ze zijn allemaal nijdig op hem, omdat hij nooit iets weggeeft. Want geen enkele hond is zo rijk als Hannibal.

Loempie bijvoorbeeld.... dat kleine hondje van den petroleumman.... Loempie krijgt haast nooit een been. Een been weggeven, dat doet zijn baas niet.

Hannibal, de rijkaard

EN Cesar van den meester en Max van den tuinman en Miene van den kruidenier.... dat zijn allemaal honden, die haast nooit een been krijgen. Nu begrijp je, hoe afgunstig al die honden op de rijke Hannibal zijn, die maar steeds in overvloed leeft, die altijd iets te kluiven heeft.

Cesar zei altijd, dat ze Hannibal een paar van zijn benen moesten wegnemen, maar dat was niet zo makkelijk, want Hannibal was sterk en hij had een stelletje tanden, waar ze allemaal bang voor waren.

Sliep hij dan nooit? Och, ja.... 's nachts natuurlijk wel. Maar overdag sliep hij nooit. Hij was veel te bang, dat de andere honden hem zouden bestelen. Hij lag altijd op het weitje voor het tuinhek, vlak naast zijn benen, en wanneer een andere hond daar maar èven naar keek, dan begon Hannibal al te grommen. Zo eentje was die bulldog.

Op een middag stonden de honden weer allemaal bij elkaar, in het bosje van Smit. Daar waren Max en Cesar en Miene en natuurlijk ook Loempie.

„Konden we maar es een paar van die benen van Hanni te pakken krijgen," zuchtte Cesar. „O, jongens.... ik heb toch zo'n trek. Ik heb een gevoel in mijn maag, of ik in maanden niet te eten heb gehad. Weet er nou niemand een middel, om zo'n been te pakken te krijgen?"

Max schudde zijn hoofd en zijn lange oren flapten op en neer. En Miene stond in haar eentje te kwispelstaarten. Ze had haar ogen dicht gedaan en ze dacht aan benen.

Een voorstel van Loempie

IK zou wel iets weten," zei Loempie eindelijk, „maar vlug gaat 't niet. En jullie moeten me helpen, en het zal wel een paar dagen duren."

Meteen stonden de andere honden om Loempie heen en Cesar zei: „Nou, vertel dan op. Wat heb je bedacht? Wat kunnen we doen? We zullen je natuurlijk allemaal helpen. Maar je bent veel te klein...."

„Stil nou," zei Max. „Laat die krompoot vertellen."

„Kijk naar je eigen poten," antwoordde Loempie bits. „De mijne zijn best en heus niet minder dan die rare stelten van jou."

„Maken jullie nu geen ruzie," zei Miene. „Nou, Loempie?"

„Luister," zei Loempie. „Ik zal naar Han toegaan en ik zal hem iets op zijn mouw spelden.... ik weet wel iets, en over drie dagen komen we hier weer bij elkaar, want dan zal ik jullie zeggen, wat je doen moet."

„Wanneer is over drie dagen?" vroeg Miene, die niet tot drie kon tellen.

„Dat is Vrijdag," zei Loempie. „Als de man met de askar voorbijkomt, die altijd met stenen gooit. Dus.... zodra die begint te gooien, dan komen we hier weer bij elkaar."

Zo werd het afgesproken en Loempie ging op weg naar Hannibal.

Toen de kleine hond de hoek omkwam, zag hij Hannibal al zitten. Natuurlijk.... de bulldog zat wéér te kluiven. Die had altijd iets te kluiven. Loempie liep in een wijde boog om de bulldog heen en Hannibal keek hem achterdochtig aan.

Samenspraak

TOEN begon Loempie te giechelen.... te lachen.... te schateren.... hij rolde op de grond van het lachen. Hannibal werd er zenuwachtig van en hij blafte met een volle mond:

„Wat heb je toch te lachen?"

„O," lachte Loempie, „je oor.... je oor zit zo gek. Je oor zit dubbel. Wacht, ik zal je even helpen."

Moedig ging Loempie naar de bulldog toe en trok hem even aan zijn oor.

„Ga nou maar weg!" bromde Hannibal. „Ik heb je niet nodig."

„Wat ben je mooi," vleide Loempie. „Je bent de mooiste hond uit de buurt. En je hebt zo'n aardig gezicht."

Zulke praatjes had Hannibal nog nooit gehoord en hij keek Loempie verbaasd aan.

„Vind je mij zo mooi?" vroeg hij eindelijk. „Ja, ik ben prachtig."

„Hou je van die benen, die je daar hebt?" vroeg Loempie.

„Ik wel. Jij zeker ook, hè?"

„Nee, ik niet," zei Loempie. „Ik geef er niets om."

„Dan ben je geen hond," zei Hannibal. „Ik heb altijd wel gedacht, dat je geen hond was. Je hebt zo'n raar lijf."

„Ik ben **wel** een hond," antwoordde Loempie kalm en waardig. „Maar ik ben een deftige hond en ik houd meer van een koekje. Ik snap niet, dat je zoiets eten kunt."

Zo raakten ze met elkaar aan het praten en Hannibal vertelde, dat hij nooit eens rustig slapen kon, omdat hij altijd op zijn benen moest passen.

Afgesproken

NOU," zei Loempie, „ga dan maar rustig slapen, hoor. Ik zal wel op die benen passen."

En Hannibal begon de kleine hond te vertrouwen, omdat hij toch niet van benen hield. Ze spraken af, dat Loempie bij de benen de wacht zou houden, als Hannibal sliep. En als er een vreemde hond kwam, zou Loempie Hannibal wakker maken.

Drie dagen later, toen de asman kwam met zijn kar, en toen hij met stenen begon te gooien, herinnerden alle honden zich, dat ze een afspraak hadden. Ze gingen naar het bosje van Smit en Loempie zei:

„Vrienden, kom vanmiddag maar. Als ik met mijn staart wuif, moeten jullie komen. Maar heel zachtjes, hoor. Anders wordt Han wakker!"

Een uurtje later zat Loempie naast de benen en Hannibal snurkte luid. Toen wuifde Loempie met zijn staart....

Op hun tenen kwamen de honden aansluipen, pakten vervolgens alle benen weg en renden er mee naar het bosje van Smit. Het waren er drie.

Loempie begreep, dat het er lelijk voor hem uitzag. Een been voor Max.... een voor Cesar.... een voor Miene.... ja, en dan?

„Nu gaan we een wedstrijd houden," zei de slimme Loempie. „Wie van ons allemaal het hardste lopen kan, mag het eerst uitzoeken."

Miene en Cesar en Max gingen naast elkaar staan en toen Loempie blafte, begonnen ze te lopen.

Wedstrijd zonder eind

MAAR ze wisten niet, waar ze op moesten houden en ze liepen maar steeds door. Eindelijk herinnerden ze zich, dat ze nu toch eens terug moesten.... maar toen ze in het bosje kwamen, was Loempie verdwenen met het mooiste been.

De slimme Loemp zat lekker te smullen achter de heg van Bruinsma, waar niemand hem kon vinden. Toen hij genoeg gesmuld had, begroef hij de rest en hij liep op een draf terug naar Hannibal.

De bulldog sliep nog steeds. Loempie ging naast hem liggen en deed net of hij sliep. Eindelijk werd Hannibal wakker en wat schrok hij toen hij zag.... dat al zijn benen weg waren.

„O, lieve grut," zei Loempie. „Wat spijt me dat! Nu ben ik óók in slaap gevallen."

„Kom mee," zei Hannibal. „We gaan zoeken."

Zo kwamen ze in het bosje van Smit en daar waren Max en Cesar en Miene aan het ruziën, omdat er maar twee benen waren voor drie honden.

Hannibal pakte zijn twee benen en liep er mee terug naar huis. Hij zag niet, dat er een ontbrak, want hij kon ook niet tellen tot drie.

Hoe het afliep

TOEN ze thuis kwamen, zei Hannibal: „Loempie, we zullen de volgende keer beter opletten. Nu is alles goed afgelopen, maar zoiets mag toch niet meer gebeuren."

Cesar en Max en Miene maakten geen ruzie meer, toen Hannibal de benen had weggehaald. Nu wàs er niets meer, om ruzie over te maken. Maar ze schaamden zich wel over hun domheid....

En Loempie likte zijn baard. Hij had heerlijk gesmuld.

* * *

Ja, zie je.... dat is waar: wie niet sterk is, moet maar slim zijn. Net zo slim als Loempie, dat wakkere hondje.

A. v. OORDT

SCHOOLTJE SPELEN

Jansje, Annie, Truida, Miesje,
Lieselot en Liesabeth
Speelden schooltje en zij hadden
Wat je noemt een echte pret.

Lieselot, die was de juffrouw
En de anderen de klas;
Maar niet één was er ondeugend,
Toen de juf aan 't lezen was.

Ook met taalles en met reek'nen
Deden zij weer echt hun best;
En als juf het zelf niet goed wist,
Zeiden d'anderen de rest.

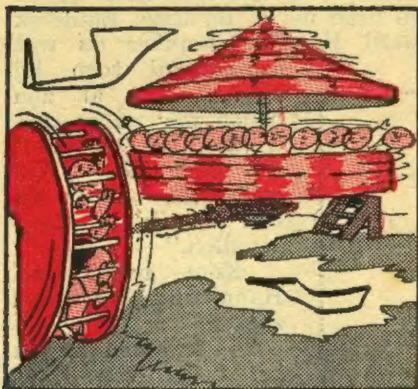
Toen kwam schrijven, daarna landkaart,
Niemand zei een ander voor,
En ten slotte riep de juffrouw:
„'k Kan je niets meer leren, hoor.

Wat een kind'ren, 't is verbazend!
Zij zijn knapper dan de juf,
En ik moet het eerlijk zeggen:
'k Vind mezelf een beetje suf."

R. v. D.-K.

IN EEN TREDMOLEN GEVANGEN

Bam-Bam rende steeds maar rond
In zijn kooi — gelijk een hond,
Die een karnton moet doen draaien —
't Carroussel begon te zwaaien!

Plots was 't uit met het gedraai,
Want daar viel met veel lawaai
De molen als een bromtol om:
„Help-help, au-au en rombombom!"

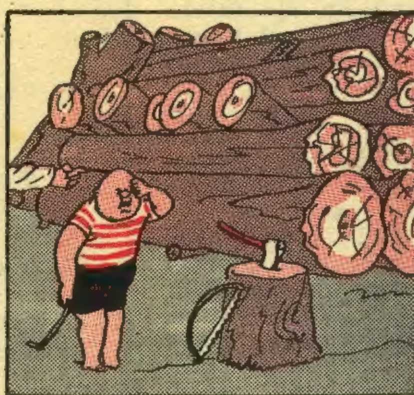
Jam'rend lag toen in het gras
Wat zojuist nog monter was,
Wie geen schram had, zat vol builen
In 't groene gras een deun te huilen.

Bam rend'echter vliegensvlug
Naar zijn moedertje terug,
Om zich bij haar te beklagen
En meteen haar hulp te vragen.

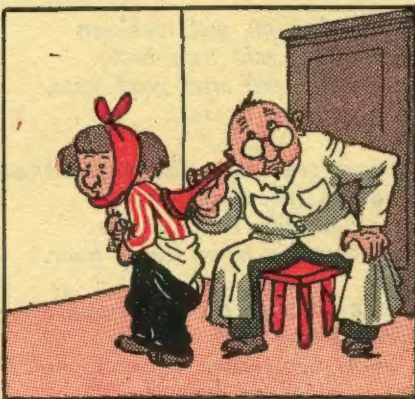
„Voorwaarts - mars! Daar in die hoek!
Anders krijg je voor je broek!
Steeds weer loop je weg van mij!"
Dat was 't geen zijn moeder zei

„Kijk, daar ligt nog 't hoopje hout,
Dat je voor me hakken zoudt!
Onthou nu maar, dat je niet eet
Voordat alles is gereed!"....

Doch toen Bam-Bam had gewerkt.
Kreeg hij ook iets, dat versterkt:
Een grote schaal vol rijstebrij
Met zelfs een lepel nog daarbij!

Maar terwijl hij daar nu zat
En zijn maal zo smaak'lijk at,
Kreeg de knappe dokter Linden
Heel wat mensjes te verbinden.

Och, wat had die arts het druk
Door dat molenongeluk!
Bam-Bam lachte dus ten leste
Wel het laatst, maar ook het beste.

EEN LEPEL LEKKERE LEVERTRAAN

ZELFS in het land, waar de papieren poppetjes levend zijn, geldt levertraan voor een prachtige medicijn, die iederen gebruiker of gebruikster groot en sterk en gezond maakt!

Ook daar wordt dus levertraan ingenomen, want men beseft er heel goed, dat het wel de moeite waard is zich even over het minder prettige smaakje van levertraan heen te zetten bij het innemen daarvan. Immers, wie wil niet graag groot en sterk en gezond zijn?

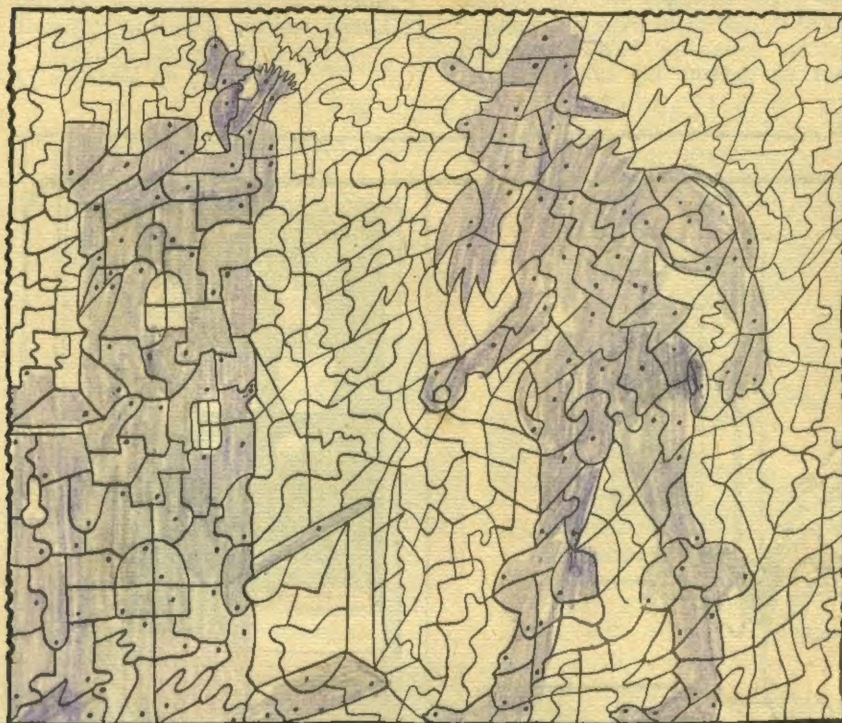
Mocht je dit alles in twijfel trekken, welnu, dan kun je jezelf

(Vervolg op bladzijde 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

EEN NIEUWE RAADSELTEKENING

ZIEHIER weer eens 'n nieuwe raadseltekening, waarin we alle hokjes, die van een zwarte stip voorzien zijn, moeten zwart maken met behulp van een potlood of van pen en inkt.

Hebben we dat nauwkeurig gedaan, dan aanschouwen we een grappige voorstelling, waarin Klein-Duimpje een stout stukje uithaalt.

Probeer je krachten maar eens op deze raadseltekening, want het loont de moeite werkelijk wel.

RAADSELRIJMPJES

Meneer van Dukken
Draagt een kleed van duizend stukken,
Zonder naald en zonder draad,
En toch staat het hem niet kwaad.

* * *

Man van de aarde, wat doe je hier ?
De man van hierboven zendt me hier.
En als ik je eens beet, wat zou je dan zeggen ?
Dat de man van hierboven je gauw zou hebben.

VOOR AARDRIJKSKUNDIGEN

BEN je knap in aardrijkskunde van de gehele wereld ?

Ja ? Kom, laat dan eens zien, of je uit dit wonderlijke kriskrasschrift de namen van drie Australische steden lezen kunt !

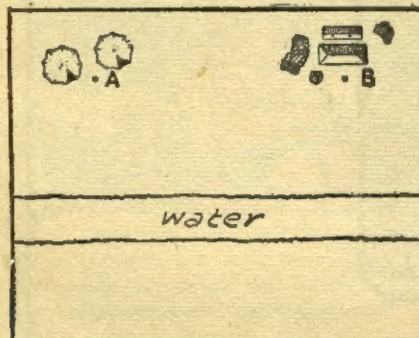
HOE LIEP DE PADVINDER?

IN de tekening zie je bij A de tenten van een kampeerplaats van padvinders aangegeven.

Van dat kamp gaat een der padvinders naar de boerderij B, om daar wat aardappelen voor het middageten te kopen. Op de terugweg moet hij echter eerst naar het water, om daar de aardappelen af te wassen.

Toen de padvinder van de boerderij terugkeerde wilde hij die terugweg (dus van de boerderij tot het water en van het water naar het kamp) zo kort mogelijk houden.

Op welke plaats aan de oever van het water ging hij toen de aardappelen afspoelen ?

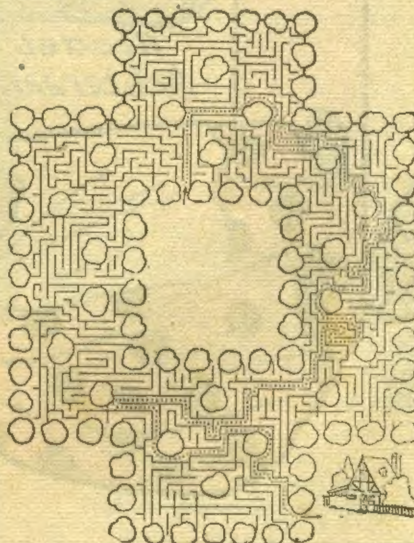
RAADSELTJE

Ik heb het niet, en ik wil het niet, maar als ik het had, dan gaf ik het voor geen geld van de wereld af.

Oplossing vorig nummer

ROODKAPJE VERDWAALD

De stippellijn geeft aan, hoe Roodkapje naar grootmoeders woning moest gaan.

EEN LEPEL LEKKERE LEVERTRAAN

(Vervolg van bladzijde 5)

het bewijs leveren, door de plaat van blz. 5 eerst even op stevig karton te plakken en haar dan onder een boekenstapel te laten droog worden.

Vervolgens knip je de drie stukken langs de omtrek uit, waarna met een scherp mesje de gebogen gleuf A boven het witte boordje van den jongen en de loodrechte gleuf B rechts van de tafel worden uitgesneden.

De lip met het jongenshoofd wordt in gleuf A gestoken, totdat punt 2 achter punt 1 te liggen komt. Deze twee punten verbinden we dan met elkaar door middel van een papierklemmetje of van een drukknoop.

De lip van het stuk, waarop de bezorgde tante voorkomt, steken we in gleuf B en wel zo ver, dat punt 4 op deze lip voor punt 3 op de lip met het jongenshoofd komt te liggen. De punten 3 en 4 worden op hun beurt op de bekende wijze met elkaar verbonden, waarna het zaakje geheel gereed is. De achterzijde ziet er dan uit gelijk de modelschets aangeeft.

* * *

Trek nu eens het uitstekende deel van de lange lip heen en weer.... zie je nu wel, dat ook in het land der levende papieren poppetjes levertraan een graag ingenomen medicijn is?

EEN BOOTJE GAAT VAREN

VOUW eens van papier een scheepje, gelijk de tekening aangeeft, en maak met behulp van een naald in de achtersteven een aantal kleine gaatjes.

Zet nu het bootje in een teil met water en leg ten slotte in de achtersteven een dotje in spiritus gedrenkte watten. Je zult dan zien, dat het vaartuigje vanzelf begint te varen en daarmee doorgaat tot het grootste gedeelte van de spiritus uit de watten verdwenen is.

De verklaring van dit verschijnsel zou nog een beetje te geleerd voor je zijn, maar als proef zal het je toch prettig bezighouden.

TRANEN WERKEN ZUIVEREND

DAT onze tranen te voorschijn komen, wanneer we pijn of verdriet hebben, is je natuurlijk goed bekend. En misschien weet je ook wel, dat we soms van vreugde schreien kunnen.

Maar dat tranen tevens een zuiverende werking hebben — of zoals het met een geleerd woord heet: dat tranen desinfecterend werken — dat zul je wel niet geweten hebben.

Men heeft echter wetenschappelijk vastgesteld, dat ons traanvocht schadelijke kiemen doodt, zelfs dan nog wanneer het zeer sterk verdund wordt, b.v. in de verhouding van een druppel traanvocht op veertigduizend druppels water. Onze tranen vormen dus een bijzonder krachtige ziektekiem-dodende en bederfwerende vloeistof.

Wees er dus maar zuinig op en vergiet tranen nooit nodeloos.

HOEVEEL WEEGT LUCHT?

HOEWEL we er niet steeds aan denken, hebben we toch allemaal wel geleerd, dat de lucht, die ons omringt, ook een gewicht bezit, al is dit gewicht dan ook klein in verhouding tot dat van andere stoffen.

Maar nemen we eens 'n buitenhuisje, dat een inhoud heeft van 200 kubieke meter. Zou je nu denken, dat een volwassen man het gewicht van de lucht, die dat buitenhuisje bevat, zou kunnen dragen?

Laten we maar eens even narekenen:

De ons omringende lucht weegt ongeveer $1^1/_4$ kilo per kubieke meter. De lucht, die het buitenhuisje bevat, weegt dus $200 \times 1^1/_4$ kilo = 250 kilogrammen.

* * *

Wel een beetje veel, om door één man in één keer gedragen te worden, vind je niet?

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

MILDDADIGHEID.

